

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2024 r. – Caronte&Tourist Isole Minori/Komisja

(Sprawa T-208/24)

(C/2024/3781)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Caronte&Tourist Isole Minori SpA (Mesyna, Włochy) (przedstawiciel: M. Maćešić, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2024) 1065 wersja ostateczna z dnia 14 lutego 2024 r. w zakresie, w jakim Komisja odmówiła w niej dostępu do dokumentów nr 2, 5, 7 i 9, powołując się na wyjątki przewidziane w art. 4 ust. 2 tiret drugie i trzecie rozporządzenia nr 1049/2001 ⁽¹⁾, i udzielenie dostępu do dokumentów, o udostępnienie których wnioskowano, z wyjątkiem udostępniania danych podlegających ochronie ze względu na ochronę prywatności i integralności osoby fizycznej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty:

1. Zarzut pierwszy, dotyczący popełnienia przez Komisję oczywistego błędu w ocenie przy stosowaniu art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia nr 1049/2001.
  - Zdaniem strony skarżącej Komisja nie wykazała, że w przypadku odmowy udzielenia dostępu do dokumentów nie można powoływać się na zasadę równości stron, w sytuacji gdy jedną ze stron postępowania krajowego jest państwo członkowskie, ponieważ jest niepodważalną okolicznością formalną, że to państwo stanowi prawo, wykonuje prawo i sądzi na podstawie prawa. Celem zasady równości stron jest stworzenie równych szans obu podmiotom biorącym udział w postępowaniu cywilnym. Gdy państwo członkowskie jest stroną postępowania, formalnie oznacza to, że nadal istnieje nierównowaga na korzyść państwa członkowskiego.
2. Zarzut drugi, dotyczący popełnienia przez Komisję oczywistego błędu w ocenie przy stosowaniu art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001.
  - Komisja nie może powoływać się na względy wzajemnego zaufania i współpracy pomiędzy Komisją a państwami członkowskimi podczas konsultacji przy przyjmowaniu nowej ustawy krajowej – Act of the Maritime Liner Transport (ustawy o morskim transporcie liniowym, wykonującej rozporządzenie Rady (EWG) nr 3577/92 ⁽²⁾), ponieważ argument ten jest sprzeczny ze sprawą *Schlyter/Komisja* ⁽³⁾, a mianowicie z tym, że atmosfera wzajemnego zaufania pomiędzy Komisją a państwem członkowskim nie może mieć pierwszeństwa przed zasadą przejrzystości w procesie przyjmowania nowych przepisów krajowych.
  - Ujawnienie żądanych dokumentów nie naruszyłoby celu postępowania EU Pilot (zainicjowanego przez stronę skarżącą), ponieważ strona skarżąca otrzymała wcześniej z DG MOVE [(Dyrekcji Generalnej ds. Mobilności i Transportu)] pismo poprzedzające zamknięcie postępowania, z którego jasno wynika, że Komisja postanowiła nie wszczynać postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej w związanych z poprzednim systemem prawnym kwestiach, zawartych w dokumentach, o których udostępnienie wnioskowano.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3577/92 z dnia 7 grudnia 1992 r. dotyczące stosowania zasady swobody świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie państw członkowskich (kabotaż morski) (Dz.U. 1992, L 364, s. 7).

⁽³⁾ Wyrok Sądu z dnia 16 kwietnia 2015 r., *Schlyter/Komisja* (T-402/12, EU:T:2015:209).

- DG MOVE (prowadząca postępowanie EU Pilot) znała już uwagi do nowego projektu Act of the Maritime Liner Transport (ustawy o morskim transporcie liniowym, wykonującej wspomniane rozporządzenie Rady (EWG) nr 3577/92), ponieważ aktywnie uczestniczyła w procesie przyjmowania nowej ustawy, dokonując dogłębnej jej oceny.
3. Zarzut trzeci, dotyczący nieustalenia przez Komisję istnienia nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego ujawnienie informacji.
- Jak stwierdzono w sprawie *Szwecja i Turco/Rada* ^(*), Komisja nie dopełniła obowiązku uzasadnienia braku nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego ujawnienie informacji, ponieważ stwierdziła jedynie, że nie ma znaczenia, czy wynik krajowego postępowania w sprawie odszkodowania za naruszenie prawa Unii przez państwo członkowskie będzie miał skutek publiczny.
  - Ujawnienie informacji w tej sprawie leży w nadrzędnym interesie publicznym, ponieważ chorwacki rynek kabotażu morskiego stanowi część rynku wewnętrznego UE, a nowa ustawa – Act on Maritime Liner Transport (ustawa o transporcie morskim, wykonująca wspomniane rozporządzenie Rady (EWG) nr 3577/92) – ma również zastosowanie, *ratione personae*, do wszystkich armatorów z innych państw członkowskich. Ponadto, *ratione materiae*, nowa ustawa – Act on Maritime Liner Transport (ustawa o morskim transporcie liniowym), wprowadzająca swobodę świadczenia usług kabotażu morskiego (jedną z podstawowych swobód) – wpływa na prawa armatora do swobodnego świadczenia usług kabotażu morskiego, w związku z czym przejrzystość ma w tej kwestii pierwszeństwo.

---

^(*) Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 1 lipca 2008 r., *Szwecja i Turco/Rada* (sprawy połączone C-39/05 P i C-52/05 P, EU:C:2008:374).